

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 32CoKR/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119213307
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2119213307.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Daniela Ilavského a členov senátu JUDr. Petra Dumana a JUDr. Eriky Tischlerovej v spore žalobcu: JUDr. Erik Bilský, IČO: 40 046 966, adresa sídla Trnava, Pekárska 11, správca úpadcu: Agrofim Slovak s.r.o., IČO: 34 138 609, adresa sídla Trnava, Zavorská 9157/10i, proti žalovanému: AGROFIM POLAND SPÓŁKA Z ORGANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ, IČO (REGON): 750016606, adresa sídla Poľská republika, 96-100 Skierniewice, ul. Rybickiego 10, zastúpenému splnomocnencom : PRK Partners s.r.o., IČO: 35 978 643, adresa sídla Bratislava, Hurbanovo nám. 3, o určenie neúčinnosti právnych úkonov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 8. decembra 2020, č.k. 28Cbi/13/2019-231 a dopĺňaciemu rozsudku č.k. 28Cbi/13/2019-247 zo dňa 19. januára 2021, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e .
- II. Dopĺňací rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e .
- III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu 100 % trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom súd prvej inštancie určil, že právny úkon - uhradenie 100.000,00 eur dňa 06.11.2017 úpadcom Agrofim Slovak s.r.o. z bankového účtu vedeného v U. U., a. s. IBAN: SKXX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, v prospech bankového účtu IBAN: PLXX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX žalovaného: AGROFIM POLAND SPÓŁKA Z ORGANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ, ktoré úpadca zaúčtoval na uhradenie pohľadávok žalovaného AGROFIM POLAND SPÓŁKA Z ORGANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ voči úpadcovi Agrofim Slovak s.r.o.,

- vo výške 17.552,93 eur na úhradu faktúry č. I/000063/17 zo dňa 28.07.2017,
- vo výške 165,06 eur na úhradu faktúry č. I/4000037/17 zo dňa 19.06.2017,
- vo výške 33.418,73 eur na úhradu faktúry č. I/000067/17 zo dňa 31.07.2017,
- vo výške 715,00 eur na úhradu faktúry č. I/000070/17 zo dňa 31.07.2017,
- vo výške 16.494,66 eur na úhradu faktúry č. I/000073/17 zo dňa 30.08.2017,
- vo výške 13.714,51 eur na úhradu faktúry č. I/000074/17 zo dňa 30.08.2017,
- vo výške 630,00 eur na úhradu faktúry č. I/000075/17 zo dňa 30.08.2017,
- vo výške 17.309,11 eur na úhradu faktúry č. I/000077/17 zo dňa 31.08.2017,

je neúčinné voči veriteľom prihláseným do konkurzného konania úpadcu Agrofim Slovak s.r.o., IČO: 34 138 609, so sídlom: Zavorská 9157/10i, 917 01 Trnava, vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25K/14/2018 (výrok I.), a ďalej určil, že právny úkon - uhradenie 150.000,00 eur dňa 07.11.2017 úpadcom Agrofim Slovak s.r.o. z bankového účtu vedeného v U. U., a. s. IBAN: SKXX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, v prospech bankového účtu IBAN: PLXX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX žalovaného: AGROFIM POLAND SPÓŁKA Z ORGANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ, ktoré úpadca

zaúčtoval na uhradenie pohľadávok žalovaného AGROFIM POLAND SPÓŁKA Z ORGANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ voči úpadcovi Agrofim Slovak s.r.o.,

- vo výške 165,00 eur na úhradu faktúry č. I/000007/17 zo dňa 10.02.2017,
- vo výške 3.439,49 eur na úhradu faktúry č. I/000006/17 zo dňa 08.02.2017,
- vo výške 74,75 eur na úhradu faktúry č. I/000021/17 zo dňa 19.05.2017,
- vo výške 15,53 eur na úhradu faktúry č. I/000023/17 zo dňa 22.05.2017,
- vo výške 204,94 eur na úhradu faktúry č. I/000033/17 zo dňa 07.06.2017,
- vo výške 645,00 eur na úhradu faktúry č. I/000035/17 zo dňa 13.06.2017,
- vo výške 16,00 eur na úhradu faktúry č. I/000038/17 zo dňa 19.06.2017,
- vo výške 3.000,00 eur na úhradu faktúry č. I/000039/17 zo dňa 20.06.2017,
- vo výške 16,00 eur na úhradu faktúry č. I/000042/17 zo dňa 30.06.2017,
- vo výške 2.215,70 eur na úhradu faktúry č. I/000020/17 zo dňa 18.05.2017,
- vo výške 447,00 eur na úhradu faktúry č. I/000022/17 zo dňa 22.05.2017,
- vo výške 550,00 eur na úhradu faktúry č. I/000071/17 zo dňa 02.08.2017,
- vo výške 20.124,77 eur na úhradu faktúry č. I/000034/17 zo dňa 09.06.2017,
- vo výške 119.085,82 eur na úhradu faktúry č. I/000063/17 zo dňa 28.07.2017,

je neúčinné voči veriteľom prihláseným do konkurzného konania úpadcu Agrofim Slovak s.r.o., IČO: 34 138 609, so sídlom: Zavarská 9157/10i, 917 01 Trnava, vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25K/14/2018 (výrok II.) a napokon žalovanému uložil povinnosť zaplatiť do všeobecnej podstaty úpadcu Agrofim Slovak s.r.o. so sídlom Zavarská 9157/10i Trnava, IČO: 34 138 609 v konkurze vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 29K/42/2014 sumu 250.000,00 eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (výrok III.).

1.1 Na odôvodnenie rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 19.12.2019, doručenu súdu dňa 20.12.2019 domáhal určenia, že v žalobe označené právne úkony úpadcu - uhradenie sumy 100.000,00 eur dňa 06.11.2017 a 150.000,00 eur dňa 07.11.2017 bez uvedenia účelu platby a bez uvedenia variabilného symbolu v prospech bankového účtu patriaceho sesterskej spoločnosti úpadcu, sú voči veriteľom úpadcu právne neúčinné a zároveň žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť do všeobecnej podstaty úpadcu sumu 250.000,00 eur. Žalovaný bol v konaní úplne pasívny, k žalobe žalobcu sa napriek výzve súdu a poučení o koncentrácii konania vôbec nevyjadril, a to napriek tomu, že súd mu opakovane na jeho žiadosť lehotu na vyjadrenie predlžoval. Obdobne žalovaný na opakovanú výzvu súdu na predloženie návrhov na vykonanie dokazovania nereagoval (opäť napriek opakovanému poučeniu súdu o koncentrácii konania) a súdu do rozhodnutia vo veci samej nenavrhol vykonanie žiadneho dokazovania. Na pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 08.12.2020 o 13:00 hod. v budove Okresného súdu Trnava sa právny zástupca žalovaného bez ospravedlnenia nedostavil, pričom doručenie predvolania mal vykázané. Súd pojednával v neprítomnosti žalovaného a právneho zástupcu žalovaného, ktorý bol na pojednávanie predvolaný riadne a včas (predvolanie na pojednávanie mu bolo doručené dňa 07.09.2020 a ktorý svoju neprítomnosť na pojednávaní vopred neoznámil a ani neospravedlnil. Dňa 10.12.2020 právny zástupca žalovaného zaslal konajúcemu súdu elektronicky podanie označené ako „Ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní 28Cbi/13/2019“, obsahom ktorého bola informácia, že právny zástupca žalovaného sa nemohol pojednávania zúčastniť z dôvodu mimoriadnej situácie a povinnosti zostať v karanténe od 05.12.2020 (v súvislosti s koronavírusom). Dodal, že o uvedenom informovali súd e-mailom vopred, avšak e-mail nebol doručený, čo si však všimli až dňa 10.12.2020 po príchode do kancelárie. V závere toho podania vyjadril vieru, že súd v tejto mimoriadnej situácii ospravedlní jeho neúčast' na pojednávaní spôsobenú pandemickou situáciou a vytýči ďalšie pojednávanie vo veci. Z uvedeného vyplýva, že v čase pojednávania sa v spise ospravedlnenie neúčasti právneho zástupcu žalovaného nenachádzalo. E-mail, na ktorý poukazoval vo svojom podaní a ktorý ako tvrdí, zaslal konajúcemu súdu ešte pred pojednávaním, nedoložil ani súčasne s podaním zo dňa 10.12.2020 a ani neskôr. Svoju neprítomnosť na pojednávaní teda neospravedlnil včas. Dodatočne súdu síce oznámil, že súdu zaslal ospravedlnenie svojej neúčasti e-mailom, ktorý sa súdu nedoručil, avšak súčasne tento e-mail nedoložil.

1.2 V konaní mal za nesporné a aj dokázané, že jediným spoločníkom úpadcu je od 23.12.2010 spoločnosť AGRINET CENTRAL EUROPE (A.C.E) LTD so sídlom v Izraelskom štáte, že spoločníkom žalovaného je rovnaký subjekt a že úpadca a žalovaný mali dňa 06. a 07.11.2017 toho istého konateľa, resp. štatutárny orgán, a to pána Q. Z., ul. J. XX M.XXX, C., Poľská republika, ktorý v spoločnosti úpadcu pôsobil ako konateľ v období od 29.05.2013 do 04.10.2018 a v spoločnosti žalovaného pôsobil ako člen predstavenstva v období od 21.11.2003 do 02.07.2019.

1.3 Žalovaný faktúrou č. I/000063/17 vystavenou dňa 28.07.2017, splatnou dňa 27.08.2017 fakturoval úpadcovi sumu 138.638,75 eur, faktúrou č. I/000037/17 vystavenou dňa 19.06.2017, splatnou dňa 28.08.2017 sumu 165,06 eur, faktúrou č. I/000067/17 vystavenou dňa 31.07.2017, splatnou dňa 30.08.2017 sumu 33.148,73 eur, faktúrou č. I/000070/17 vystavenou dňa 31.07.2017, splatnou dňa 30.08.2017 sumu 715,00 eur, faktúrou č. I/000073/17 vystavenou dňa 30.08.2017, splatnou dňa 29.09.2019 sumu 16.494,66 eur, faktúrou č. I/000074/17 vystavenou dňa 30.08.2017, splatnou dňa 29.09.2017 sumu 13.714,51 eur, faktúrou č. I/000075/17 vystavenou dňa 30.08.2017, splatnou dňa 29.09.2017 sumu 630,00 eur, faktúrou č. I/000077/17 vystavenou žalovaným dňa 31.08.2017, splatnou dňa 30.09.2017 sumu 30.000,00 eur, faktúrou č. I/000007/17 vystavenou dňa 10.02.2017, splatnou dňa 24.02.2017 sumu 165,00 eur, faktúrou č. I/000006/17 vystavenou dňa 08.02.2017, splatnou dňa 24.04.2017 sumu 3.439,49 eur, faktúrou č. I/000021/17 vystavenou dňa 19.05.2017, splatnou dňa 02.06.2017 sumu 74,75 eur, faktúrou č. I/000023/17 vystavenou dňa 22.05.2017, splatnou dňa 05.06.2017 sumu 15,53 eur, faktúrou č. I/000033/17, vystavenou dňa 07.06.2017, splatnou dňa 21.06.2017 sumu 204,94 eur, faktúrou č. I/000035/17 vystavenou dňa 13.06.2017, splatnou dňa 27.06.2017 sumu 645,00 eur, faktúrou č. I/000038/17 vystavenou dňa 19.05.2017, splatnou dňa 03.07.2017 sumu 16,00 eur, faktúrou č. I/000039/17 vystavenou dňa 20.06.2017, splatnou dňa 04.07.2017 sumu 3.000,00 eur, faktúrou č. I/000042/17 vystavenou žalovaným dňa 30.06.2017, splatnou dňa 14.07.2017 sumu 16,00 eur, z faktúrou č. I/000020/17 vystavenou dňa 18.05.2017, splatnou dňa 01.08.2017 sumu 2.215,70 eur, faktúrou č. I/000022/17 vystavenou dňa 22.05.2017, splatnou dňa 05.06.2017 sumu 447,00 eur, faktúrou č. I/000071/17 vystavenou dňa 02.08.2017, splatnou dňa 16.08.2017 sumu 550,00 eur, faktúrou č. I/000034/17 vystavenou dňa 09.06.2017, splatnou dňa 23.06.2017 sumu 2.462,40 eur a napokon faktúrou č. I/000063/17, vystavenou dňa 28.07.2017, splatnou dňa 27.08.2017 sumu 136.638,75 eur.

1.4 Úpadca dňa 06.11.2017 poukázal žalovanému na jeho bankový účet sumu 100.000,00 eur a dňa 07.11.2017 sumu 150.000,00 eur (obe bez uvedenia účelu platby), ktoré sumy boli žalovaným zaúčtované ako úhrady vyššie citovaných faktúr žalovaného. Ku dňu poukázania týchto platieb úpadcom na účet žalovaného mal úpadca splatné peňažné pohľadávky voči nespriazneným subjektom, z ktorých sú do konkurzného konania prihlásené a zistené pohľadávky v celkovej výške 163.562,05 eur. Inými slovami, v tom čase mali prihlásené a zistené pohľadávky splatné do 06.11.2017 a 07.11.2017 títo veritelia prihlásení do konkurzu úpadcu: Navláčil stavební firma s.r.o. vo výške 60.337,80 eur, X. Y. vo výške 93.991,85 eur a obchodná spoločnosť FormFlex Horti Systems b.v. vo výške 9.232,40 eur - spolu predstavuje výška týchto pohľadávok sumu 163.562,05 eur.

1.5 V Obchodnom vestníku č. 223/2018 zo dňa 20.11.2018 pod položkou K088815 bolo zverejnené uznesenie Okresného súdu Trnava zo dňa 13.11.2018 sp. zn. 25K/14/2018, ktorým bolo začaté konkurzné konanie proti dlžníkovi Agrofim Slovakia s.r.o., IČO:34 138 609. Následne Uznesením Okresného súdu Trnava zo dňa 13.12.2018, č. k. 25K/14/2018-76, bol okrem iného vyhlásený konkurz na majetok dlžníka Agrofim Slovakia s.r.o., IČO:34 138 609 a do funkcie správcu bol ustanovený JUDr. Erik Bilský. Toto uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 246/2018 zo dňa 21.12.2018 pod položkou K098006.

1.6 K 31.12.2017 úpadca vykazoval záväzky v celkovej sume 1.350.290,00 eur a majetok v celkovej sume 135.141,00 eur, čiže vlastné imanie predstavovalo hodnotu 851,00 eur.

1.7 Do konkurzného konania úpadcu boli prihlásené a zistené pohľadávky v celkovej výške 669.287,48 eur, z toho pohľadávky nezabezpečených veriteľov sú v celkovej výške 387.161,35 eur a pohľadávka zabezpečeného veriteľa U. U., a. s. je vo výške 282.126,13 eur. Do súpisu majetku konkurzných podstát je celkovo zapísaný majetok v súpisovej hodnote 160.188,54 eur, z toho do súpisu majetku všeobecnej podstaty je zapísaný majetok v celkovej výške 46.616,34 eur a do súpisu majetku oddelenej podstaty je zapísaný majetok v celkovej súpisovej hodnote 113.572,20 eur.

1.8 Vec právne posúdil ako nárok veriteľa na určenie neúčinnosti zvýhodňujúcich právnych úkonov úpadcu voči veriteľom prihláseným do konkurzného konania úpadcu podľa § 3 ods. 1 a ods. 2, § 9 ods. 1 písm. b) a písm. e), 9 ods. 3, § 57 ods. 1, 2 a ods. 4, § 9 ods. 1, 3 a ods. 4, § 60 ods. 12 a ods. 3 a § 62 ods. 1 a ods. 5 ZKR (zákon číslo 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej len „ZKR“) a nárok veriteľov prihlásených do konkurzného konania úpadcu

voči inému veriteľovi na vrátenie plnenia dlžníka (ktorým tento tomuto veriteľovi splnil svoj peňažný záväzok) do dotknutej podstaty podľa § 63 ods. 2 ZKR a dospel k záveru, že nároky žalobcu uplatnené v tomto konaní sú plne dôvodné a preto žalobe v celom rozsahu vyhovel.

1.9 Na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol, že v dôsledku odporovateľných právnych úkonov dochádza k faktickému odlevu majetku z budúcej konkurznej podstaty. Preto v prípade domáhania sa neúčinnosti takéhoto právneho úkonu je konečným cieľom práve prinavrátene majetkovej hodnoty do konkurznej podstaty, a to vo výške, v akej došlo v dôsledku právneho úkonu, ktorého neúčinnosti sa žalobca domáha, k odlevu majetku z konkurznej podstaty. Povinná osoba je povinná: a) poskytnúť do konkurznej podstaty peňažnú náhradu (kompenzáciu), b) vydať do konkurznej podstaty neúčinným právnym úkonom nadobudnutú vec, právo alebo inú majetkovú hodnotu alebo c) niečo dať, konať, niečo sa zdržať alebo niečo strpieť tak, aby sa majetok podliehajúci konkurzu dostal do stavu, v akom by bol, keby sa neúčinný právny úkon neurobil. Voči povinnej osobe však možno uplatniť vždy len toľko, koľko sa na povinnú osobu v dôsledku neúčinného právneho úkonu previedlo. Povinná osoba je následne oprávnená pohľadávku vzniknutú z titulu jej plnenia pre neúčinný právny úkon prihlásiť do konkurzu. Citovaný zákon v prípade odporovania právneho úkonu, ktorý bol urobený v prospech spriaznenej osoby, stanovil odlišné pravidlá odporovateľnosti prameniace zo špecifického postavenia spriaznených osôb v rámci celého konkurzného konania, keďže u spriaznených osôb možno s vyššou pravdepodobnosťou predpokladať spoluúčasť na ukracujúcom úkone. Na základe uvedeného preto platí vyvrátiteľná právna domnienka, že právny úkon spôsobil úpadok dlžníka alebo bol urobený počas úpadku dlžníka, pričom táto domnienka má za následok, že dochádza k „obráteniu“ dôkazného bremena.

1.10 Medzi stranami nebolo sporné, že žalovanému ako spriaznenému veriteľovi - sesterskej spoločnosti úpadcu, úpadca prednostne uhradil, resp. uspokojoval jeho pohľadávky, a to tak, že 06.11.2017 uhradil na účet žalovaného sumu 100.000,00 eur a dňa 07.11.2017 sumu 150.000,00 eur, ktoré sumy žalovaný zaúčtoval na úhradu svojich faktúr špecifikovaných vyššie.

1.11 Obdobne v konaní bolo nesporným, že úpadca a žalovaný sú dcérskymi spoločnosťami materskej spoločnosti: AGRINET CENTRAL EUROPE (A.C.E.) LTD, t. č. so sídlom: Kidron 7079500, POB 555, Izraelský štát, registračné číslo: 511939993, ktorá je jediným spoločníkom úpadcu ako aj žalovaného a že úpadca a žalovaný mali v čase poukázania peňažných prostriedkov v hodnote 250.000,00 eur ako člena štatutárneho orgánu zapísanú tú istú osobu - pána Q. Z., ul. J. XX M.XXX, C., Poľská republika, pričom menovaný pôsobil v spoločnosti úpadcu ako konateľ a v spoločnosti žalovaného pôsobil ako člen predstavenstva. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný je spriaznenou osobou úpadcu v zmysle ustanovení § 9 ods. 1 písm. e) v spojení s písm. b) ako aj s § 9 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

1.12 Pri rozhodovaní o žalobe súd v prvom rade posudzoval otázku zachovania lehoty na podanie odporovacej žaloby v zmysle ustanovenia § 57 ods. 2 ZKR. Ako vyplýva z Obchodného vestníka č. 246/2018 zo dňa 21.12.2018 účinky vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu Agrofim Slovak s.r.o. nastali dňa 22.12.2018. Žaloba bola súdu doručená dňa 20.12.20159, na základe čoho súd konštatuje včasné podanie žaloby pri zachovaní jednoročnej prekluzívnej hmotno-právnej lehoty.

1.13 Ďalej súd riešil otázku, či žalobca preukázal ukrátenie uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka podľa § 57 ods. 4 ZKR. Nakoľko sa žalobca v tejto veci domáhal určenia neúčinnosti viacerých právnych úkonov, skúmal súd splnenie špeciálnych hmotno-právnych podmienok neúčinnosti vo vzťahu ku každému z týchto právnych úkonov. Súd zdôrazňuje, že v konkurznom konaní v zásade vždy ide o pomerné uspokojenie konkurzných veriteľov. Žalobca preto musí v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu vo vzťahu ku podmienke podľa § 57 ods. 4 ZKR preukázať, že právny úkon, určenia neúčinnosti ktorého sa domáha, ukrátil uspokojenie prihlásenej pohľadávky konkurzného veriteľa existujúcej v čase, kedy nastali účinky právneho úkonu.

1.14 Na základe oboznámenia sa so žalobcom predloženou súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok Navláčil stavební firma s.r.o., prihlášením pohľadávky X. Y., prihláškou pohľadávky FromFlex Horti Systems b.v., zoznamom veriteľov prihlásených do konkurzného konania, súpisom majetku konkurzných podstát úpadcu, predloženou účtovnou závierkou úpadcu ku dňu 31.12.2017 ako aj pri zohľadnení časového momentu realizácie úhrad pohľadávok žalovanému a po ich vyhodnotení súd konštatuje, že vo vzťahu k týmto úkonom - úhradám zrealizovaným úpadcom v prospech žalovaného tak, ako sú uvedené vyššie, žalobca preukázal splnenie základnej hmotno-právnej podmienky

odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR. Z predložených dôkazov vyplynulo, že v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 25K/14/2018 zodpovedá suma prihlásených pohľadávok u konkrétnych konkurzných veriteľov ku dňu 06.11.2017 a 07.11.2017 sume 163.562,05 eur, pričom tieto existovali a boli už i splatné v čase realizácie uvedených úhrad v prospech žalovaného a ktoré pohľadávky si títo konkurzní veritelia včas a riadne v konkurze prihlásili a tieto pohľadávky sú zistené, pričom označeným konkurzným veriteľom týchto pohľadávok ich postavenie konkurzných veriteľov nezaniklo. Súd dodáva, že do konania boli prihlásené a zistené pohľadávky v celkovej výške 669.287,48 eur. Pohľadávky nezabezpečených veriteľov sú v celkovej výške 387.161,35 eur a pohľadávka zabezpečeného veriteľa - U. U., a. s. je vo výške 282.126,13 eur. Do súpisu majetku konkurzných podstát je celkovo zapísaný majetok v súpisovej hodnote 160.188,54 eur, z toho do súpisu majetku všeobecnej podstaty je zapísaný majetok v celkovej výške 46.616,34 eur a do súpisu majetku oddelenej podstaty je zapísaný majetok v celkovej súpisovej hodnote 113.572,20 eur. Z uvedeného vyplýva, že majetok úpadcu nepostačuje na úhradu všetkých zistených pohľadávok.

1.15 Na základe vykonaného dokazovania súd konštatuje, že poskytnuté plnenia - poukávanie sumy 100.000,00 eur dňa 06.11.2017 a sumy 150.000,00 eur dňa 07.11.2017 úpadcom na účet žalovaného, ktoré boli zaúčtované na úhradu faktúr, ktoré žalovaný vystavil úpadcovi, sú zvýhodňujúcimi právnymi úkonmi podľa § 59 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Poskytnutím peňažného plnenia - splnením peňažnej pohľadávky v prospech žalovaného úpadca splnil svoje záväzky voči žalovanému a uprednostnil ho tak pred inými veriteľmi. Takýmto spôsobom úpadca inak neodôvodnene zvýhodnil žalovaného ako svojho veriteľa oproti iným svojim veriteľom. Úpadca prednostne uhrádzal záväzky žalovaného, pričom súd nemal žiadnym spôsobom preukázané, že by v roku 2017 boli pomerne uhrádzané aj záväzky ďalších veriteľov úpadcu. V danom prípade platí vyvrátená právna domnienka, že uvedené platby realizoval úpadca v čase, keď bol v úpadku, keď medzi stranami nebolo sporné, že úpadca urobil zvýhodňujúce právne úkony v prospech osoby s ním spriaznenej v čase urobenia zvýhodňujúceho právneho úkonu. Navyše, žalobca tvrdil a toto svoje tvrdenie aj preukázal, že už ku dňu 06.11.2017 a 07.11.2017 v čase poukávania 250.000,00 eur na úhradu pohľadávok žalovaného - spriaznenej osoby, bol úpadca v úpadku vo forme platobnej neschopnosti v zmysle § 3 ods. 2 ZKR, pretože mal neuhradené splatné peňažné záväzky viac ako 30 dní po lehote splatnosti voči viacerým veriteľom, z ktorých veritelia Navláčil stavební firma s.r.o. (v sume 59.001,85 eur) a X. Y. (v sume 18.949,00 eur) si tieto, existujúce v čase realizácie právnych úkonov v žalobe označených ako odporovateľných (v tom čase viac ako 30 dní splatné a neuhradené peňažné pohľadávky) prihlásili aj do konkurzného konania úpadcu spolu s ďalšími pohľadávkami, ktorých splatnosť nastala neskôr. Uznesenie o začatí konkurzného konania č. 25K/14/2018 zo dňa 13.11.2018 bolo v obchodnom vestníku č. 223/2018 zverejnené dňa 20.11.2018 pod položkou K088815. Konkurzné konanie bolo teda začaté dňa 21.11.2018. Pokiaľ ide o úhrady vykonané úpadcom v prospech žalovaného v dňoch 06.11.2017 a 07.11.2017 v celkovej výške 250.000,00 eur, ide o zvýhodňujúce právne úkony urobené v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, možno im teda odporovať, nakoľko boli urobené počas troch rokov pred začatím konkurzného konania. Možno teda konštatovať, že bola zachovaná trojročná lehota odporovateľnosti úkonov v zmysle § 59 ods. 4 ZKR.

1.16 Súd posudzoval, či v danom prípade sporné úkony úpadcu napĺňajú skutkovú podstatu ukracujúcich právnych úkonov podľa § 60 ods. 1 ZKR a dospel k záveru, že napadnuté právne úkony úpadcu napĺňajú aj skutkovú podstatu ukracujúcich právnych úkonov.

1.17 Na základe uvedeného možno konštatovať, že žalobca preukázal všetky skutočnosti relevantné pre určenie, že sporné právne úkony úpadcu v prospech žalovaného v celkovej výške 250.000,00 eur sú neúčinnými právnymi úkonmi, nakoľko boli zrealizované ako zvýhodňujúce a ukracujúce právne úkony. Súd preto určil, že tieto právne úkony sú voči veriteľom v konkurze právne neúčinné a zároveň podľa § 63 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii zaviazal žalovaného na plnenie v prospech všeobecnej podstaty úpadcu vo výške 250.000,00 eur.

1.18 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie dopĺňacím rozsudkom, a to tak, že žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil právne podľa § 225 ods. 1 a 2, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP a vecne potrebou rozhodnutia o trovách konania dopĺňacím rozsudkom, keďže o trovách konania opomenul rozhodnúť rozsudkom, ktorým rozhodoval vo veci samej a zároveň potrebou priznania plnej náhrady trov konania žalobcovi vzhľadom na jeho plný úspech v spore.

2. Rozsudok v celom rozsahu napadol riadnym a včasným odvolaním žalovaný s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne s návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby žalobcu a priznaním plnej náhrady trov konania žalovanému, vinniac súd prvej inštancie, že tento nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovaná jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (prejednaním veci v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu), že súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávne aplikoval na prejednávajúcu vec § 57 ods. 4, § 59 ods. 1 a § 60 ods. 2 ZKR), že na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (že úpadca bol v okamihu uskutočnenia platieb v prospech žalovaného platobne neschopný), čo malo v konečnom dôsledku za následok aj samotnú nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej a rozhodnutia o trovách konania.

2.1 Na odôvodnenie svojho odvolania uviedol, že neprítomnosť právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní bola spôsobená karanténnym opatrením, ktoré sa začalo uplatňovať od 5. decembra 2020, pričom od tohto dátumu po deň pojednávania uplynul len 1 pracovný deň, čo objektívne predstavuje nedostatočný časový úsek na to, aby bolo možné zabezpečiť zastúpenie inou osobou (advokátom) bez ohrozenia pozície žalovaného. Právny zástupca žalovaného podnikol všetky kroky, ktoré bolo možné rozumne očakávať, aby dal súdu vedieť, že o účasť na pojednávaní má záujem a jeho neprítomnosť bola spôsobená okolnosťami mimo jeho dosahu. Súd vôbec neprihliadol na to, že dôvod neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní bol nepochybne vážny a sústredil sa v podstate len na formálny nedostatok ospravedlnenia spočívajúci v tom, že k nemu nebol pripojený pôvodný email s ospravedlnením a na časový aspekt, že ospravedlnenie nebolo súdu doručené pred termínom vytyčeného pojednávania. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5 Obdo 26/2019, z ktorého je zrejmé, že „nie je vylúčené, ak ospravedlnenie je doručené súdu aj po uskutočnení pojednávania, ak je tento úkon urobený bezodkladne a ak nevykazuje známky obštrukcie“.

2.2 Súd prvej inštancie celé svoje rozhodnutie založil len na skutkových tvrdeniach žalobcu, a to napriek tomu, že žalovaný cestou svojho zástupcu prejavoval procesnú aktivitu. Súd nedal žalovanému priestor skutočne predostrieť svoje argumenty.

2.3 Závazky, ktoré úpadca splnil žalovanými úkonmi, boli splatnými pohľadávkami, a preto súd mal správnu aplikáciu § 59 ods. 1 ZKR dospieť k záveru, že takéto úkony, ktorými bolo plnené na už splatnú pohľadávku, sami osebe nemôžu byť zvýhodňujúcimi právnymi úkonmi. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k opačnému záveru, jeho aplikácia § 59 ods. 1 nebola správna. Podľa žalovaného aj vo všeobecnosti platí, že plnením na splatný a nesporný záväzok ani nemôže dôjsť k ukráteniu veriteľov, keďže hodnota majetku dlžníka sa týmto vôbec nemení. Toto je súladné aj s ustálenou rozhodovacou praxou súdov v konkurzných veciach, podľa ktorej zákonnou povinnosťou dlžníka vo vzťahu k veriteľovi je plniť svoje záväzky, a preto pokiaľ z iných okolností nie je možné vyvodiť záver, že dlžník neopodstatnene plnil svojmu konkrétnemu veriteľovi, nie je možné takýto právny úkon automaticky považovať za zvýhodňujúci právny úkon. Opačný záver by znamenal faktickú nemožnosť dlžníka plniť svoje záväzky svojim veriteľom v období jedného roka pred začatím konkurzného konania v prípade, že by nemohol uspokojiť všetkých veriteľov. Súd teda v skutočnosti ani neustálil, v čom konkrétne malo spočívať ukrátenie ostatných veriteľov, keďže z dôkazov už predložených žalobcom je zrejmé, že úpadca priebežne plnil na všetky svoje vtedy existujúce záväzky bez ohľadu na existenciu vzťahu spriaznenosti.

2.4 Nesprávny je záver súdu prvej inštancie, že úpadca bol v okamihu uskutočnenia platieb v prospech žalovaného platobne neschopný, resp. predĺžený. Z účtovníctva úpadcu predloženého súdu totiž celkom zjavne vyplýva, že aj v mesiaci november 2017 a tiež v nasledujúcich mesiacoch úpadca priebežne realizoval platby aj v prospech iných svojich veriteľov a dokonca aj v prospech veriteľa Navláčil stavební firma s.r.o., ktorého prihlásenou pohľadávkou žalobca odôvodňoval platobnú neschopnosť úpadcu. Len v mesiaci december 2017 úpadca uhradil záväzok voči tomuto veriteľovi v sume 256.000,00 eur. Vo svetle tejto skutočnosti potom argument, že úpadca nebol schopný uhradiť pohľadávku rovnakého veriteľa v sume 59.001,85 eur, je na prvý pohľad chybný. Dôvod nerealizácie konkrétnych platieb v prospech veriteľov spomínaných v žalobe spočíva v skutočnosti v tom, že tieto pohľadávky úpadca neuznával.

2.5 Dopĺňací rozsudok napadol v celom rozsahu riadnym a včasným odvolaním žalovaný s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, respektíve s návrhom na jeho zmenu priznaním žalovanému plnej náhrady trov konania v prípade zmeny rozhodnutia súdu vo veci samej, a to zamietnutím žaloby, vniac súd prvej inštancie, že tento nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovaná jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (prejednaním veci v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu), že súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávne aplikoval na prejednávajúcu vec § 57 ods. 4, § 59 ods. 1 a § 60 ods. 2 ZKR), že na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (že úpadca bol v okamihu uskutočnenia platieb v prospech žalovaného platobne neschopný), čo malo v konečnom dôsledku za následok aj samotnú nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej a rozhodnutia o trovách konania.

2.6 V odôvodnení tohto svojho odvolania poukázal na dôvody uvedené v odvolaní proti rozsudku s tým, že výrok o trovách konania v dopĺňacom rozsudku je priamo naviazaný na posúdenie úspechu sporovej strany vo veci a žalovaný má za to, že žalobca tento úspech dosiahol v dôsledku nesprávneho postupu súdu a existujú tu zjavné dôvody na jeho zrušenie v znení doplnenom dopĺňacím rozsudkom o výrok o trovách konania. Samotná skutočnosť, že súd v rozsudku opomenul rozhodnúť o trovách konania poukazuje na zmätočnosť konania pred súdom prvej inštancie a snahu vo veci rozhodnúť čo najrýchlejšie v podstate kontumačne, a to bez zohľadnenia relevantných skutkových okolností a dôkladného zváženia všetkých krokov potrebných na to, aby rozsudok bol správny a úplný.

2.7 Vo svojom nasledujúcom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrval vo svojej podstate na svojich doterajších tvrdeniach uvedených v odvolaní zdôrazňujúc, že pojednávanie sa malo konať v čase prudko narastajúcej druhej vlny pandémie Covid - 19 na Slovensku, pričom žalovaný považuje situáciu v tomto konaní za porovnateľnú so situáciou v ním citovanom rozsudku 5 Obdo 26/2019. Rýdzo formálny rozdiel je len v tom, že Okresný súd Trnava nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie, čo však nemá vplyv na skutočnosť, že tento rozhodol len s prihliadnutím na skutkové tvrdenia žalobcu (dokonca aj také, ktoré boli v rozpore s ním predloženými dôkazmi aj napriek tomu, že žalovaný so súdom komunikovala a 2 krát jednoznačne indikoval vôľu doručiť súdu vyjadrenie k žalobe. Žalovaný má za to, že pandemická situácia v decembri 2020 nebola dramaticky odlišná od tej v januári 2021 a aj keď odročenie pojednávania nebola priamo povinnosť súdu. S ohľadom na všetky okolnosti (najmä karanténu právneho zástupcu žalovaného) odročenie pojednávania bolo opodstatnené a jeho uskutočnenie naopak, nežiaduce.

2.8 Žalovaný neuviedol poznámku o uvedenom súdnom spore v zozname záväzkov predložených konkurznému súdu z dôvodu, že žiaden súdny spor v tom čase vedený nebol.

2.9 Zo zápisnice z pojednávania je zrejmé, že súd sa ani s dôkazmi predloženými žalobcom v skutočnosti vôbec neoboznámil a jednoducho pracoval s tvrdeniami žalobcu uvedenými v žalobe ako s nespornými tvrdeniami. Podľa názoru žalovaného doteraz pokračujú diskusie o rozhodujúcich skutkových okolnostiach čo potvrdzuje to, že prvostupňový súd zistenie skutkového stavu neustálil dostatočne a podporujú tézu o tom, že rozhodol de facto rozsudkom pre zmeškanie.

3. Žalobca odvolací návrh nepodal a vo svojom vyjadrení k odvolaniu sa žalobcu voči rozsudku ako aj voči dopĺňaciemu rozsudku navrhol oba tieto rozsudky potvrdiť ako vecne správne a žalobcovi priznať plnú náhradu trov odvolacieho konania.

3.1 Námietku porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces žalobca považuje za účelovú, skutkovo a právne nepodloženú. Právny zástupca žalovaného nepostupoval pri ospravedlnení neúčasti na pojednávaní nariadenom na 08.12.2020 o 13:00 hod. v zmysle ustanovení § 183 CSP bezodkladne, keďže sa o dôvode nemožnosti zúčastniť sa pojednávania dozvedel už dňa 05.12.2020 v sobotu, teda v nasledujúci pracovný deň v pondelok 07.12.2020, ako aj v utorok 08.12.2020 do 13:00 hod. mal dostatočný časový priestor nielen na zaslanie ospravedlnenia neúčasti na pojednávaní a návrhu na odročenie pojednávania, ale aj na zistenie, či toto ospravedlnenie bolo doručené súdu a ako súd o tomto návrhu rozhodol. Postup právneho zástupcu nielenže nebol zákonný, ale ani profesionálny, keď tento až 10.12.2020, teda 5 dní potom čo sa dozvedel o dôvode nemožnosti zúčastniť sa na pojednávaní a dva dni po uskutočnení pojednávania zistil, že jeho e-mail údajne zaslaný súdu pred pojednávaním nebol súdu doručený, a preto až 2 dni po uskutočnení pojednávania je zaslané ospravedlnenie do elektronickej schránky súdu, avšak bez zaslania predchádzajúceho e-mailu, na ktorý sa právny zástupca žalovaného

odvoláva. E-mail, ktorý údajne bol právnym zástupcom žalovaného zaslaný súdu pred pojednávaním a e-mail o jeho neúspešnom doručení nebol predložený ani k odvolaniu, takže tvrdenie žalovaného o jeho zaslaní a neúspešnom doručení nie je preukázané. Ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní zaslané súdu 10.12.2020 nemožno považovať za včasné a bezodkladné, a preto je neakceptovateľné v zmysle § 183 CSP. Súd prvej inštancie preto neporušil práva žalovaného na spravodlivý proces, keď rozhodol v neprítomnosti žalovaného alebo jeho právneho zástupcu, ktorý svoju neprítomnosť na pojednávaní vopred neospravedlnil.

3.2 Žalovaný okrem opätovného požiadania o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe nevykonal žiadnu procesnú aktivitu vo veci samej, a to až do rozhodnutia vo veci samej pred súdom prvej inštancie. Pokiaľ žalovaný poukazuje na procesnú aktivitu ním tvrdenú v bode 2. odvolania, keď údajne 31.03.2020 jeho právny zástupca vyhotovil a elektronicky odoslal súdu vyjadrenie k žalobe, ktoré opäť „z dôvodu technických prekážok“ nebolo súdu doručené, čo sa žalovaný dozvedel až z písomného vyhotovenia rozsudku je potrebné uviesť, že žalovaný o tomto nepredložil žiadne potvrdenie o elektronickom odosielaní vyjadrenia k žalobe. Preto je jeho tvrdenie o odoslaní absurdné a ťažko uveriteľné, pretože pri odosielaní akéhokoľvek podania prostredníctvom elektronickej schránky cez portál slovensko.sk sa odoslanie podania okamžite ukáže medzi odoslanými správami s uvedením dátumu a času, a následne po doručení tohto podania do elektronickej schránky súdu sa doručí do elektronickej stránky odosielateľa podania „doručenka“ opäť s uvedením dátumu a času. Ak by právny zástupca žalovaného v skutočnosti odosielal vyjadrenie k žalobe, tak by o tom bolo potvrdenie z elektronickej schránky. Ak by sa vyskytli technické prekážky pri odosielaní podania, tak by právny zástupca žalovaného okamžite vedel, že podanie nebolo odoslané a nemá o tom potvrdenie v odoslaných správach. V takomto prípade je nezodpovedné a neprofesionálne zo strany právneho zástupcu žalovaného sa vyhovárať na akési technické prekážky pri doručovaní.

3.3 Neobstojí ani námietka žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko pre splnenie základnej podmienky odporovateľnosti právneho úkonu v konkurze v zmysle § 57 ods. 4 ZKR postačuje, aby bola prihlásená a zistená jedna pohľadávka, ktorá existovala v čase uskutočnenia odporovaného právneho úkonu a bola ukrátená, teda nebola uspokojená a nie je predpoklad jej stopercentného uspokojenia ani v konkurze. V žalovanej veci neexistuje iba jeden veriteľ, ale až traja veritelia, teda aj veritelia uvedení žalobcom v žalobe, ktorých sám úpadca uviedol v zozname záväzkov tvoriaceho prílohu návrhu na vyhlásenie konkurzu bez uvedenia existencie spornosti týchto pohľadávok, pričom je potrebné poukázať na to, že podľa § 5 ods. 2 písm. e) vyhlášky číslo 665/2002 Z.z. v zozname záväzkov sa má uviesť označenie súdneho alebo iného sporu, ak je peňažný záväzok predmetom takéhoto sporu.

3.4 Žalobca v žalobe, ako aj súd v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že odporované právne úkony naplňajú znaky tak zvýhodňujúceho právneho úkonu, ako aj znaky ukracujúceho právneho úkonu, a preto neobstojí námietka žalovaného, že súd a žalobca si zamieňajú pojmy zvýhodňujúci a ukracujúci právny úkon. Úpadca inak nedôvodne zvýhodnil žalovaného ako svojho veriteľa oproti iným svojim veriteľom, a to tým, že prednostne uspokojoval iba spriazneného veriteľa - žalovaného, ktorého tým zvýhodnil na úkor ostatných nespriaznených veriteľov so splatnými pohľadávkami. Treba zdôrazniť, že úpadca prednostne uspokojoval pohľadávky spriazneného veriteľa, ktoré by sa v konkurznom konaní mohli uspokojiť iba ako podriadené pohľadávky v zmysle § 95 ods. 3 ZKR, a to až po stopercentnom uspokojení ostatných nespriaznených pohľadávok prihlásených do konkurzu.

3.5 Pokiaľ žalovaný namieta neexistenciu úpadku úpadcu v čase uskutočnenia odporovaných právnych úkonov tak opomína, že pri právnych úkonoch urobených v prospech spriaznenej osoby sa úpadok predpokladá a žalobca nie je povinný ju preukazovať, ale dôkazné bremeno je na žalovanom, ktorý počas celého konania žiadnu procesnú aktivitu k meritu veci nevykonal. Okrem toho z dôkazov predložených žalobcom jednoznačne vyplýva, že úpadca bol platobne neschopný už ku dňu 06.11. a 07.11.2017 v čase poukázania 250.000,00 eur na úhradu pohľadávok žalovaného - spriaznenej osoby, pretože mal neuhradené splatné peňažné záväzky viac ako 30 dní po lehote splatnosti voči viacerým veriteľom, z ktorých dvaja veritelia v tom čase viac ako 30 dní splatné a neuhradené peňažné pohľadávky vo výške 77.950,85 eur prihlásili aj do konkurzného konania úpadcu spolu s ďalšími pohľadávkami, ktorých splatnosť nastala neskôr po 06.10.2017. Pokiaľ žalovaný dôvodí o neexistencii platobnej neschopnosti úpadcu v čase uskutočnenia odporovaných právnych úkonov je potrebné konštatovať, že neuniesol dôkazné bremeno a v konaní nevyvrátil skutkové tvrdenia žalobcu, že úpadca mal neuhradené splatné

peňažné záväzky viac ako 30 dní po lehote splatnosti voči žalobcom označeným veriteľom v celkovej výške 77.950,85 eur, voči ktorým úpadca neuviedol vedenie súdneho alebo iného sporu.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudkom súdu prvej inštancie, proti ktorým zákon odvolanie pripúšťal (§ 225 ods. 2 a § 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutia v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolacie námietky vznesené žalovaným nie sú dôvodné.

4.1 Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nevstupoval do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené a ide o prejednanie právnej otázky a nie skutkovej, nebol daný zákonný dôvod na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania podľa § 385 ods. 1 CSP (a teda ani na nariadenie pojednávania odvolacím súdom). Odvolací súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov v konaní pred súdom prvej inštancie. Možnosť odvolacieho súdu rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania prevzal aj CSP. Nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, ktorého existencia nebola v danom prípade daná. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Valera Assalino v. Portugalsko z 20. apríla 2002) v prípadoch, kde skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou, neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (najmä ak pojednávanie na prvom stupni bolo verejné a vyšší súd pojednáva právne otázky).

5. Predmetom konania je žaloba správcu úpadcu o určenie právnej neúčinnosti právnych úkonov úpadcu - uhradenie sumy 100.000,00 eur dňa 06.11.2017 a sumy 150.000,00 eur dňa 07.11.2017 voči veriteľom prihláseným do konkurzného konania úpadcu a o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť do všeobecnej podstaty úpadcu sumu 250.000,00 eur na tom skutkovom základe, že úpadca predmetné sumy uhradil bez uvedenia účelu platby a bez uvedenia variabilného symbolu v prospech bankového účtu patriaceho spriaznenej osobe úpadcu, čím došlo k zvýhodneniu a ukráteniu ostatných veriteľov. Súd prvej inštancie rozsudkom žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a dopĺňacím rozsudkom žalobcovi voči žalovanému priznal plnú náhradu trov konania.

5.1 S prihliadnutím na obsah podaných odvolaní, predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalovaného bolo posúdiť, či súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, a to prejednaním veci v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, či súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam o úpadku úpadcu v čase poukazovania sporných platieb v prospech žalovaného a napokon, či vec aj nesprávne právne posúdil, a to nesprávnou aplikáciou § 57 ods. 4 a § 59 ods. 1 ZKR, keď za zvýhodňujúci a ukracujúci právny úkon považoval aj platby úpadcu jeho veriteľom na jeho splatné záväzky.

6. Podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1).

6.1 Súdom prvej inštancie bol zistený a pre odvolací súd je podľa § 383 CSP záväzný skutkový stav uvedený v bode 1.2 až 1.7 tohto rozhodnutia. Skutkový stav takto zistený súdom prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva z v konaní nesporných skutkových tvrdení žalobcu a z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomnej súvislosti v súlade s § 191 CSP. Súd prvej inštancie v rozsudku opísal, z ktorých nesporných skutkových tvrdení žalobcu a z ktorých dôkazných prostriedkov jednotlivé skutkové zistenia urobil. Zistenia urobené z jednotlivých dôkazov neodporujú obsahu listín založených v spise a obsahu výsluchu žalobcu, ako sú zachytené v zápisnici o pojednávaní. Hodnotenie jednotlivých dôkazov potom zodpovedá pravidlám logického myslenia a všeobecnej skúsenosti. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu, a to, že úpadca v čase keď bol v úpadku (úpadok úpadcu sa

podľa § 59 ods. 3 ZKR predpokladal a v konaní nebol preukázaný opak) nerešpektujúc povinnosť pomerného uspokojovania jeho veriteľov, poukázal v prospech žalovaného, ako jemu spriaznenej osoby dňa 06.11.2007 sumu 100.000,00 eur a dňa 07.11.2017 sumu 250.000,00 eur napriek tomu, že v tomto čase mal aj iné splatné záväzky voči iným veriteľom, ktorý si tieto pohľadávky prihlásili aj do konkurzného konania úpadcu spolu s ďalšími pohľadávkami, ktorých splatnosť nastala neskôr, ktorými úkonmi nedôvodne zvýhodnil tohto svojho veriteľa (žalovaného) oproti iným svojim veriteľom, v dôsledku čoho bolo potrebné na takéto právne úkony hľadieť ako na právne neúčinné voči iným veriteľom úpadcu, ktorý si svoje pohľadávky prihlásili do konkurzného konania úpadcu s tým, že žalovanému vznikla povinnosť vrátiť plnenie úpadcu do dotknutej podstaty.

7. Pokiaľ ide o námietku o nesprávnom procesnom postupe znemožňujúcom žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces prejednaním veci na nariadenom pojednávaní súdu, a to v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu odvolací súd uvádza:

7.1 Podľa článku 17 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

7.2 Podľa § 157 ods. 1 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania .

7.3 Podľa § 179 ods. 1 CSP pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účelu tohto zákona.

7.4 Podľa § 183 ods. 1, 3 a ods. 4 CSP, pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť (1). Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne potom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať (3). Ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla. Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, je povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania (4).

7.5 V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že princíp hospodárnosti civilného sporového konania vyjadrený v článku 17 CSP je jedným z kľúčových ústavnoprávných princípov riadneho fungovania justície a má doslova prevažovať celým konaním od jeho začatia až po právoplatné skončenie veci. Porušenie princípu procesnej ekonomie zakladá zodpovednosť štátu za nedodržanie práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru. Základnou súčasťou práva na spravodlivý proces je totiž právo na rozhodnutie v primeranej lehote, teda bez zbytočných prieťahov v konaní. Práve citované ustanovenia vychádzajú z toho, že práve vykonanie množstva pojednávaní v jednej veci je jednou zo základných príčin toho, že vec nie rozhodnutá hospodárne a bez zbytočných prieťahov. Predmetná norma prikazuje súdu viesť konanie takým spôsobom, aby sa vo veci samej rozhodlo pri čo najmenšom počte pojednávaní. Spôsob, ako dosiahnuť, aby bolo rozhodnuté na jednom pojednávaní, nespočíva primárne v tom, ako súd postupuje na pojednávaní, ale v tom, ako súd a strany konania postupujú pred a pri nariadení pojednávania. Na jednom pojednávaní možno rozhodnúť spor vtedy, ak sa súd pred nariadením pojednávania prostredníctvom úkonov podľa § 129 a 167 CSP podarí jasne identifikovať všetky medzi stranami sporné skutočnosti a návrhy strán na vykonanie dôkazov. Následne úspešnosť súdu spočívajúca v rozhodnutí na prvom pojednávaní je určená stanovením termínu pojednávania tak, aby nedošlo k jeho odročению z dôvodov strán konania alebo z dôvodov, že sa na pojednávaní nepodarí zabezpečiť a vykonať všetky navrhované dôkazy. Inštitút odročenia pojednávania možno považovať za jeden z nástrojov, ktorý sporové strany veľmi často využívali na realizovanie procesných obštrukcií. Dôvody odročenia pojednávania by preto mali byť také, ktoré súd nemohol predvídať pri príprave a nariadení termínu pojednávania. Typickými dôležitými dôvodmi na odročenie pojednávania sú napríklad skutočnosti, že v konaní je potrebné vykonať výsluch strany, nebola zachovaná lehota na prípravu pojednávania, sú tu prekážky, ktoré bránia postupu v konaní - strata procesnej subjektivity strany, strana sporu alebo jej zástupca nie sú schopní predniesť rozhodujúce

skutkové tvrdenia a označiť alebo predložiť dôkazy na ich preukázanie, pričom za týmto účelom im súd poskytuje dodatočnú lehotu a pod. Aj v prípade že súd odročuje pojednávanie na návrh strany sporu alebo jej zástupcu platí, že odročenie pojednávania prichádza do úvahy len z dôležitého dôvodu, t. j. ak strana sporu alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov sa nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo požadovať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Posúdenie dôležitosti dôvodu na odročenie termínu pojednávania na návrh strany posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie termínu pojednávania (tu pozri uznesenie NS SR sp.zn. 1 Obdo 19/2014). Strana sporu alebo zástupca, ktorí žiadajú o odročenie termínu pojednávania, musia tento dôvod súdu oznámiť tak, aby mohol posúdiť, či sú, alebo nie sú naplnené zákonné dôvody na odročenie pojednávania. Strana sporu alebo zástupca musia výslovne žiadať o odročenie termínu pojednávania, nakoľko ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní bez žiadosti o odročenie termínu pojednávania nemožno považovať za žiadosť strany sporu, respektíve jej zástupcu o odročenie termínu pojednávania (tu pozri uznesenie NS SR sp. zn. 5 Cdo 345/2012). V žiadosti o odročenie termínu pojednávania je potrebné nielen tvrdiť, že existujú dôvody na odročenie pojednávania, ale je potrebné preukázať aj ich dôvodnosť. Ustanovenie § 183 ods. 3 CSP ukladá povinnosť strane, respektíve jej zástupcovi žiadať o odročenie termínu pojednávania bezodkladne potom, čo sa o ňom dozvie alebo sa o ňom mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti pomohla predpokladať. Termín bezodkladnosť je potrebné vykladať v intenciách „hneď“. Pokiaľ súd posúdi návrh na odročenie pojednávania ako nedôvodný postupuje procesne podľa § 183 ods. 4 CSP. V opačnom prípade postupuje podľa § 184 CSP.

7.6 Zo spisu súdu prvej inštancie odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie svojim uznesením z 12.02.2020, doručeným žalovanému dňa 20.02.2020 uložil žalovanému povinnosť písomne sa do 15 dní vyjadriť k žalobe a v prípade, ak nárok uplatnený v návrhu v celom rozsahu neuzná, uviesť vo svojom vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalovaný cestou svojho právneho zástupcu dňa 05.03.2020 požiadal o predĺženie lehoty na predloženie vyjadrenia k uplatnenému nároku žalobcu do 16.03.2020. Na základe tejto žiadosti súd právneho zástupcovi žalovaného predĺžil lehotu na jeho vyjadrenie sa k žalobe do 16.03.2020. Oznámenie predĺženia lehoty bolo právneho zástupcovi žalovaného doručené dňa 10.03.2020. Dňa 12.03.2020 právny zástupca žalovaného opätovne požiadal súd o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia do 31.03.2020, pričom ako dôvod uviedol vzniknutú všeobecnú situáciu týkajúcu sa karanténnych opatrení v súvislosti s ochorením Covid - 19, pre ktoré jeho klient momentálne nie je schopný zabezpečiť potrebné vstupné informácie. Súd prvej inštancie dňa 17.03.2020 oznámil právneho zástupcovi žalovaného predĺženie lehoty na jeho vyjadrenie, pričom toto oznámenie bolo právneho zástupcovi žalovaného doručené dňa 26.03.2020, avšak právny zástupca žalovaného vyjadrenie k žalobe a k jej prílohám súdu nedoručil, a to nielen v ním požadovanej predĺženej lehote, ale ani neskôr až do rozhodnutia súdu vo veci samej. Na prejednanie veci súd dňa 14.05.2020 nariadil pojednávanie na deň 10.09.2020, na ktoré predvolal žalobcu a právneho zástupcu žalovaného a týchto opätovne vyzval, aby v lehote 20 dní oznámili súdu aj protistrane návrhy na vykonanie dokazovania s tým, že po tejto lehote nebude súd na ďalšie návrhy prihliadať. Predvolanie spolu s výzvou bolo právneho zástupcovi žalovaného doručené dňa 20.05.2020. Z dôvodu zmeny zákonného sudcu sa toto pojednávanie v tento deň neuskutočnilo a bolo odročené bez prejednanja veci na termín 08.12.2020 s tým, že súd upovedomil strany o odročení pojednávania a o novom termíne pojednávania spolu s výzvou, aby v lehote 20 dní strany súdu (a každá aj protistrane) oznámili návrhy na vykonanie dokazovania s tým, že po tejto lehote nebude súd na ďalšie návrhy prihliadať. Výzva spolu s oznámením nového termínu pojednávania bola právneho zástupcovi žalovaného doručená dňa 07.09.2020. Právny zástupca žalovaného sa na pojednávanie konané dňa 08.12.2020 o 13:00 hod. v budove Okresného súdu Trnava bez ospravedlnenia nedostavil, pričom doručenie predvolania mal vykázané. Pokiaľ súd prvej inštancie rešpektujúc vyššie podrobne popísanú zásadu hospodárnosti civilného sporového konania na tomto pojednávaní vec prejednal a vo veci aj meritórne rozhodol v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu (ktorému bolo predvolanie na pojednávanie doručené dňa 07.09.2020 a ktorý svoju neprítomnosť na pojednávaní vopred neoznámil a ani neospravedlnil) konal správne, a preto námietka žalovaného o nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie nemohla obstať. Zo spisu je totiž zrejmé, že v čase konania pojednávania súdu prvej inštancie dňa 08.12.2020 súdu neboli známe žiadne dôležité dôvody, pre ktoré by bol povinný pojednávanie odročiť, práve naopak, v záujme hospodárnosti a rýchlosti konania a zamedzenia zbytočných prietahov v konaní bol povinný vec prejednať a vo veci rozhodnúť. Bol to práve žalovaný a jeho právny zástupca, ktorí nerešpektujúc vyššie uvedené zásady CSP a povinnosti strany sporu v civilnom sporovom konaní súdu riadne a včas

neoznámil dôležité dôvody, pre ktoré sa nemôže dostaviť na pojednávanie a pre ktoré od neho nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechal zastúpiť iným zástupcom. Podľa názoru odvolacieho súdu aj v prípade, že by skutkové tvrdenia žalovaného o dôležitých dôvodoch brániacich jeho právnomu zástupcovi dostaviť sa na pojednávanie boli pravdivé, nemožno prehliadnúť skutočnosť, že tento mohol, či už telefonicky, alebo elektronicky požiadať súd o odročenie pojednávania a ospravedlniť svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní s uvedením konkrétnych dôvodov brániacich mu v jeho účasti na pojednávaní. Podľa názoru odvolacieho súdu časový úsek jedného pracovného dňa je plne dostatočný na to, aby právny zástupca žalovaného, prípadne žalovaný požiadali súd o odročenie pojednávania tvrdiac a preukazujúc závažné dôvody, pre ktoré sa pojednávania zúčastniť nemôžu, a to najmä, ak boli súdom prvej inštancie opakovane poučovaní o koncentrácii konania a následkoch ich prípadnej pasivity. Neobstojí ani námietka žalovaného, že jeho právny zástupca podnikol všetky kroky, ktoré bolo možné rozumne očakávať, aby dal súdu vedieť, že o účasť na pojednávaní má záujem pre jej nepravdivosť, nakoľko zo spisu nevyplýva žiaden krok právneho zástupcu žalovaného, z ktorého by bolo možné vyvodiť, že má o účasť na pojednávaní záujem. Zo spisu je zrejmé, že právny zástupca žalovaného bol pasívny počas celého konania súdu prvej inštancie, keď na opakovanú výzvu súdu na vyjadrenie sa k žalobe a k dôkazom predloženým žalobcom súdu žiadne vyjadrenie nezaslal, a taktiež na opakovanú výzvu súdu nenavrhol vo veci vykonať žiadne dokazovanie.

8. Obdobne neobstojí ani námietka žalovaného, že súd vôbec neprihliadol na to, že dôvod neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní bol nepochybne vážny a sústredil sa v podstate len na formálny nedostatok ospravedlnenia spočívajúci v tom, že k nemu nebol pripojený pôvodný e-mail s ospravedlnením a na časový aspekt, že ospravedlnenie nebolo súdu doručené pred termínom vytýčeného pojednávania, nakoľko v predmetnej veci súd nerozhodoval rozsudkom pre zmeškanie žalovaného (§ 273 a nasledujúce CSP), ale riadnym rozsudkom, a tak súd prvej inštancie viazaný vyhláseným rozsudkom (§ 219 ods. 4 CSP) nemal ako prihliadať na následne žalovaným tvrdené dôvody neprítomnosti jeho právneho zástupcu na pojednávaní. CSP súdu prvej inštancie po vyhlásení jeho rozsudku vo veci samej neumožňuje tento zmeniť alebo zrušiť (ako je to v prípade rozsudku pre zmeškanie žalovaného, kde CSP normuje procesný postup zrušenia takéhoto rozsudku súdom, čo však nebol prípad práve prejednáwanej veci), ako to nedôvodne podsúva odvolaciemu súdu žalovaný. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, akým spôsobom mal súd prvej inštancie po doručení mu ospravedlnenia právneho zástupcu žalovaného z neprítomnosti na pojednávaní až po pojednávaní, na ktorom súd rozhodol vo veci samej rozsudkom konať/postupovať, teda aký má byť podľa názoru žalovaného správny úradný postup, ktorý súd prvej inštancie údajne nedodržel.

9. Pokiaľ námietky smerujú k právnomu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

9.1 Súd prvej inštancie vec právne posúdil ako nárok veriteľa na určenie neúčinnosti zvýhodňujúcich právnych úkonov úpadcu voči veriteľom prihláseným do konkurzného konania úpadcu podľa § 3 ods. 1 a ods. 2, § 9 ods. 1 písm. b) a písm. e), 9 ods. 3, § 57 ods. 1, 2 a ods. 4, § 9 ods. 1, 3 a ods. 4 a § 62 ods. 1 a ods. 5 ZKR a nárok veriteľov prihlásených do konkurzného konania úpadcu voči inému veriteľovi na vrátenie plnenia dlžníka (ktorým tento tomuto veriteľovi splnil svoj peňažný záväzok) do dotknutej podstaty podľa § 63 ods. 2 ZKR s tým, že ak ide o zvýhodňujúci právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, úpadok dlžníka v čase urobenia zvýhodňujúceho právneho úkonu sa predpokladá, ak sa nepreukáže opak a že za zvýhodnenie iného veriteľa je potrebné považovať aj konanie úpadcu, ktorý v rozpore so zásadou pomerného uspokojovania veriteľov plnil jednému z veriteľov aj z hodnoty, ktorej by inak prichádzalo do úvahy pomerné uspokojenie nezabezpečených pohľadávok veriteľov úpadcu. Odvolací súd takéto právne posúdenie veci súdom prvej inštancie považuje za správne a odvolacie námietky žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie za nedôvodné. Nedôvodnou potom bola námietka žalovaného, že záväzky, ktoré úpadca splnil žalovanými úkonmi boli splatnými pohľadávkami, a preto súd mal správnu aplikáciu § 59 ods. 1 ZKR dospieť k záveru, že takéto úkony, ktorými bolo plnené na už splatnú pohľadávku, sami osebe nemôžu byť zvýhodňujúcimi právnymi úkonmi a pokiaľ súd prvej inštancie dospel k opačnému záveru, jeho aplikácia § 59 ods. 1 nebola správna, že plnením na splatnú a nespornú

záväzok ani nemôže dôjsť k ukráteniu veriteľov, keďže hodnota majetku dlžníka sa týmto vôbec nemení a pod., nakoľko podľa ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít zvýhodňujúcim právnym úkonom podľa § 59 ZKR je aj splnenie splatnej pohľadávky úpadcom spriaznenému veriteľovi v rozpore so zásadou pomerného uspokojovania veriteľov, keďže k zániku pohľadávky spriazneného veriteľa dochádza plnením úpadcu z hodnoty, z ktorej by inak prichádzalo do úvahy pomerné uspokojenie nezabezpečených pohľadávok veriteľa úpadcu (tu pozri NS SR sp. zn. 3 Obdo 64/2020 a sp. zn 3 Obdo 31/2020). Súd prvej inštancie jednoznačne ustálil, že k ukráteniu ostatných veriteľov malo dôjsť práve z dôvodu, že úpadca uspokojoval svojich veriteľov v rozpore so zásadou pomerného uspokojovania pohľadávok jeho veriteľov (bod 46. rozsudku). Preto nemohla obstať ani námietka žalovaného, že z rozsudku nie je možné dozvedieť sa v čom konkrétne malo spočívať ukrátenie ostatných veriteľov, keďže z dôkazov už predložených žalobcom je zrejmé, že úpadca priebežne plnil na všetky svoje vtedy existujúce záväzky bez ohľadu na existenciu vzťahu spriaznenosti. Podľa vyššie citovanej ustálenej súdnej praxe dlžník (v úpadku) je povinný uspokojovať pohľadávky svojich veriteľov pomerne a len takýto spôsob uspokojovania jeho záväzkov vo vzťahu k jeho veriteľom zabráňuje ukráteniu jeho jednotlivých veriteľov. Žalovaný v konaní netvrdil a z dokazovania ani nevyplývalo, že by úpadca uspokojoval svojich veriteľov pomerne. Námietka žalovaného, že úpadca priebežne plnil všetky svoje vtedy existujúce záväzky bez ohľadu na existenciu vzťahu spriaznenosti, že v mesiaci november 2017 a tiež v nasledujúcich mesiacoch úpadca plnil aj v prospech veriteľa Navláčil stavebný firma a s.r.o. v rozsahu 256.000,00 eur a napokon aj že dôvodom nerealizácie konkrétnych platieb v prospech veriteľov spomínaných v žalobe spočíval v skutočnosti v tom, že tieto pohľadávky úpadca neuznával, bola preto pre rozhodnutie vo veci právne irelevantná. Len pomerné uspokojenie veriteľov dlžníkom v úpadku by totiž vyvrátilo správny záver súdu prvej inštancie o tom, že sporným plnením spriaznenému veriteľovi v rozsahu 250.000,00 eur došlo k ukráteniu ostatných veriteľov.

10. Pokiaľ ide o popieranie skutkových tvrdení žalobcu, že úpadca bol v okamihu uskutočnenia platieb v prospech žalovaného platobne neschopný, odvolací súd uvádza:

10.1 Podľa čl. 6 ods. 1 CSP, strany sporu majú v konaní rovnaké postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu.

10.2 Podľa čl. 8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

10.3 Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

10.4 Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

10.5 Podľa § 151 ods. 1, 2 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

10.6 Podľa § 153 ods. 1 a ods. 2 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (1). Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu (2).

10.7 V tejto súvislosti odvolací súd uvádza:

Jednou zo základných procesných povinností strán sporu je povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti relevantne tvrdiť (uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce) má pre stranu

sporu procesnoprávnú sankciu v podobe prehry sporu. V zásade platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Každý má teda v zásade tvrdiť tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku alebo zánik jeho povinnosti. Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti. Ak sú skutkové tvrdenia strán sporné, je povinnosťou súdu vyhodnotiť ich pravdivosť na základe vykonaných dôkazov. Popretie skutkových tvrdení žalobcu žalovaným, je prostriedkom procesnej obrany a popretie skutkových tvrdení žalovaného žalobcom je prostriedkom procesného útoku. Z ustanovenia § 151 vyplýva, že stranu sporu zaťažuje procesné bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany. Za podmienok uvedených v ustanovení § 151 ods. 2 CSP musí totiž popierajúca strana uviesť vlastné skutkové tvrdenia. Pre kvalitu popretia skutkových tvrdení platia rovnaké požiadavky ako pre predkladanie skutkových tvrdení. Rovnako ako skutkové tvrdenia, aj popretie skutkových tvrdení musí byť substancované, teda majú obsahovať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia, relevantné z hľadiska hmotného práva. Povinnosť substancovane tvrdiť má charakter procesného bremena. Ak strana sporu neunesie bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany, nastupuje ako procesný následok uplatnenie domnienky, že skutkové tvrdenia protistrany sú nesporné. Popretie skutkových tvrdení protistrany musí byť výslovné, teda musí obsahovať vyhlásenie, ktoré konkrétne skutkové tvrdenia protistrany nie sú pravdivé a súčasne predloženie iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach. Bez predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach je popretie účinné iba vtedy, ak strana iné skutočnosti uviesť nevie, pretože ich nepozná. Nemôže teda účinne dôjsť k popretiu skutkových tvrdení protistrany tzv. en bloc, teda čisto formálne vyhlásením, že nič z toho čo tvrdí protistrana nie je pravda.

10.8 Odhliadnuc od skutočnosti, že v prípade odporovania zvýhodňujúcim právnym úkonom dlžníka urobeným v prospech spriaznených osôb sa úpadok dlžníka v čase urobenia právneho úkonu predpokladá a je na žalovanom, aby preukázal opak (čo sa však v prejednávanej veci nestalo), zo spisu súdu prvej inštancie odvolací súd zistil, že žalobca v žalobe skutkovo tvrdil, že úpadca bol ku dňu 06.11. a 07.11.2017 v úpadku vo forme platobnej neschopnosti v zmysle § 3 ods. 2 ZKR, pretože mal neuhradené splatné peňažné záväzky viac ako 30 dní po lehote splatnosti voči viacerým veriteľom, z ktorých si dvaja (spoločnosť Navláčil stavební firma s.r.o. a X. Y.) v tom čase viac ako 30 dní splatné a neuhradené peňažné pohľadávky prihlásili aj do konkurzného konania úpadcu spolu s ďalšími pohľadávkami, ktorých splatnosť nastala neskôr po 06.10.2017. Na preukázanie týchto svojich skutkových tvrdení predložil súdu aj listinné dôkazy, ktoré ich preukazovali. Žalovaný sa k žalobe a k dôkazom predloženým žalobcom na preukázanie jeho skutkových tvrdení potrebných pre rozhodnutie v tejto veci vôbec nevyjadril, a to ani napriek opakovanej výzve súdu na vyjadrenie sa k žalobe a uvedenie rozhodujúcich skutočností na jeho obranu, ako aj pripojenia listín, na ktoré sa odvoláva, vrátane označenia dôkazov na preukázanie jeho tvrdení (uznesenie súdu prvej inštancie č.k. 28Cbi/13/2019-30 z 12.02.2020, doručené žalovanému 20.02.2020 a výzva súdu zo 14.05.2020 doručená právnenému zástupcovi žalovaného dňa 20.05.2020 a opakovanie dňa 07.09.2020, a to aj s poučením súdu, že na ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania - po uplynutí lehoty 20 dní počítanej odo dňa prevzatia tejto výzvy nebude súd z dôvodu koncentrácie konania prihliadať). Vychádzajúc z vyššie uvedeného, pokiaľ súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci vychádzal z práve uvedených skutkových tvrdení žalobcu nezistiac existenciu dôvodnej pochybnosti o pravdivosti takýchto pre rozhodnutie vo veci podstatných skutkových tvrdení (§ 186 ods. 2 CSP), konal správne a námietka žalovaného spochybňujúca takýto postup súdu nemohla obstať. Pokiaľ aj súd prvej inštancie na pojednávaní nevykonával dokazovanie čítaním jednotlivých dôkazov predložených žalobcom spolu so žalobou (ktoré spolu so žalobou doručil aj žalovanému a tento tieto listiny alebo ich obsah nespochybnil) konal správne, nakoľko v civilnom sporovom konaní totiž v zmysle vyššie uvedeného platí, že skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela nie je potrebné pred súdom dokazovať.

10.9 Pre poriadok je však potrebné dodať, že pokiaľ žalovaný až v odvolaní výslovne popiera, že v čase realizácie sporných platieb bol platobne neschopný, tvrdiac práve opak, prípadne, že dôvodom nerealizácie konkrétnych platieb v prospech veriteľov spomínaných v žalobe spočíval v skutočnosti v tom, že tieto pohľadávky úpadca neuznával, a že z účtovníctva úpadcu sú zjavné aj kroky zo strany jeho materskej spoločnosti zamerané na zlepšenie jeho finančnej situácie (prijatie vkladu do ostatných kapitálových fondov vo výške 200.000,00 eur) označujúc a dokladajúc až v odvolacom konaní o tom dôkazy (prehľad platieb úpadcu v roku 2017, porovnanie záväzkov k 31.12.2017 a k 31.12.2018, výňatok z emailovej komunikácie s dodávateľom vo veci vád a nedorobkov a napokon aj súdu prvej inštancie nedoručené vyjadrenie žalovaného z 31. marca 2020), takúto jeho obranu uskutočnenú až v odvolacom

konaní bolo potrebné vyhodnotiť v zmysle § 366 CSP ako neprípustnú novotu. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore totiž vychádza z takzvaného neúplného apelačného systému čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedok procesného útoku alebo prostriedok procesnej obrany, ktorý strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie je obmedzený. Strany sporu mali v doterajšom priebehu konania niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť a boli opakovane súdom poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je tak prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok, a to taxatívnym vymedzením účelu použitia týchto novôt alebo neporušením procesnej diligencie sporovej strany v konaní pred súdom prvej inštancie. Pokiaľ ide o taxatívne vymedzenie novôt, § 366 CSP pripúšťa nové prostriedky procesnej obrany v prípade, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, prípadne, ak nimi má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čo nebol prípad prejednávanej veci. Ak odvolateľ v odvolaní vymedzí odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), e) až h) CSP, právo na uvedenie prípadných novôt bude podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Bude teda úlohou odvolateľa v odvolaní a protistrany vo vyjadrení k odvolaniu dokázať, že nové prostriedky procesného útoku a nové prostriedky procesnej obrany, ktoré uvádzajú „až teraz“, nemohli v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Ak tento predpoklad úspešne nespĺnia, na novoty nebude môcť odvolací súd prihliadnuť. Na diskvalifikáciu novoty postačí aj opomenutie skoršieho uvedenia zavinením z nebanlivosti. V prejednávanej veci žalovaný netvrdil, že v čase realizácie sporných platieb nebol platobne neschopný, že dôvodom nerealizácie konkrétnych platieb v prospech veriteľov spomínaných žalobe spočíval v skutočnosti v tom, že tieto pohľadávky úpadca neuznával, a že z účtovníctva úpadcu sú zjavné aj kroky zo strany jeho materskej spoločnosti zamerané na zlepšenie jeho finančnej situácie a ani nepreukázal, že predmetnú obranu nemohol v doterajšom priebehu konania bez svojej viny použiť, a tak na takéto popretie skutkových tvrdení žalobcu žalovaným v odvolacom konaní nebolo možné prihliadnuť.

11. Nedôvodnou je aj námietka žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne celé svoje rozhodnutie založil len na skutkových tvrdeniach žalobcu, a to napriek tomu, že žalovaný cestou svojho zástupcu prejavoval procesnú aktivitu, že žalovanému nedal priestor skutočne predostrieť svoje argumenty, nakoľko podľa názoru odvolacieho súdu v prvom rade súd prvej inštancie nemal inú možnosť ako založiť svoje rozhodnutie na skutkových tvrdeniach žalobcu, ktoré vzhľadom na úplnú pasivitu žalovaného v konaní bolo nevyhnutne potrebné považovať za nesporné a z týchto pri rozhodovaní vo veci aj vychádzať (§ 151 CSP) a v druhom rade, zo spisu je zjavné (ako to správne konštatoval aj súd prvej inštancie), že žalovaný a jeho právny zástupca neprejavili žiadnu skutočnú procesnú aktivitu a záujem predostrieť svoje argumenty respektíve uskutočniť akúkoľvek relevantnú procesnú obranu (tu pozri bod 8.6 tohto rozsudku a bod 10 a 11. rozsudku súdu prvej inštancie).

11.1 Pokiaľ žalovaný namietal, že doručoval súdu vyjadrenie zo dňa 31.03.2020, ktoré pripája aj k odvolaniu (avšak ktoré sa v súdnom spise nenachádza a žalovaný ani nepredložil dôkazy o jeho doručení súdu prvej inštancie pred rozhodnutím vo veci) odvolací súd uvádza, že toto vyjadrenie bolo podané oneskorene. Forma elektronickej komunikácie, ktorú zvolil splnomocnenec žalovaného pri podaní vyjadrenia totiž nespadá do pôsobnosti zákona číslo 305/2013 Z.z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Govermente) v znení neskorších predpisov a tak na splnomocnencom žalovaného zvolenú formu elektronickej komunikácie nemožno aplikovať pravidlo, podľa ktorého elektronické podanie je podané jeho odoslaním do elektronickej schránky orgánov verejnej moci (§ 25 ods. 1 veta tretia zákona o e-overmente). Tento záver podporuje aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vo vzťahu ku bežnej e-mailovej komunikácii uviedol, že pre zachovanie lehoty na podanie odvolania nie je rozhodujúci okamih odoslania e-mailu, ale okamih doručenia e-mailovej správy súdu, pritom za doručené sa považuje odvolanie v deň doručenia e-mailu súdu, i keď sa tak stalo po úradných hodinách súdu (uznesenie NS SR spis. zn. 2 Obdo 12/2016 z 31. januára 2017). V tomto kontexte je vhodné zdôrazniť, že v prerokúvanej veci splnomocnenec žalovaného nevyužil portál eŽaloby, ale klasickú e-mailovú službu na podanie elektronicky neautorizovaného podania. Odvolací súd zhodne s Ústavným súdom Slovenskej republiky v tomto kontexte dospel k záveru, že pri využívaní bežnej e-mailovej služby ide o priame a bezprostredné využitie technického prostriedku, prostredníctvom ktorého sa uskutočňuje prenos dátovej (elektronickej) správy od odosielateľa k príjemcovi. V tejto forme elektronickej komunikácie nemožno uvažovať o konkrétnej e-mailovej aplikácii (službe) ako o orgáne, ktorý má povinnosť doručiť podanie v zmysle § 121 ods. 5 CSP. Z tohto pohľadu je rozhodným moment, keď bola e-mailová správa doručená príslušnému súdu, a nie moment odoslania tejto e-mailovej správy (tu pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej

republiky spis. zn. IV. ÚS 115/2020-16 z 1. apríla 2020). Ak splnomocnenec žalovaného nevyužil formou elektronickej komunikácie podľa zákona o e-Govermente, ktorý je založený aj na systéme elektronickej komunikácie, ktoré pri tejto forme elektronickej komunikácie môžu vzniknúť. Je to dané aj povahou e-mailovej komunikácie, keďže súd môže zistiť, že osoba podala určité podanie, až keď mu je toto podanie doručené, vzhľadom na to, že na odosielajúcej strane vystupuje výlučne uvedená osoba, ňou zvolené hardvérové zariadenie a ňou zvolená e-mailová aplikácia. Okrem uvedeného je potrebné prihliadať aj na to, že preukázanie momentu odoslania e-mailu bežnými prostriedkami, napríklad prostredníctvom takzvaného screenshotu, t. j. fotografie obrazovky, alebo pokročilejšími prostriedkami, napríklad prostredníctvom exportu dát zo serverového logu vo forme textového súboru, je pre zručnú osobu pomerne ľahko pozmeniteľným dôkazom. Nespochybniteľné preukázanie momentu odoslania e-mailu by vo svojej podstate bolo v sporných prípadoch potrebné realizovať takmer na úrovni znaleckého dokazovania certifikovaným subjektom na základe priameho vstupu do systému odosielača e-mailu. Tieto praktické hľadiská podporujú právny záver, že pri elektronickej komunikácii vo forme bežného e-mailu je rozhodujúci okamih doručenia e-mailovej správy, a nie okamih jeho odoslania.

12. Pokiaľ ide o námietku žalobcu o zjavnej neodôvodnenosti odvolaním napádaného rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd ešte dodáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

12.1 Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Odvolacia námietka, týkajúca sa nedostatku obsahových náležitostí napadnutého rozhodnutia, ako i jeho arbitrárnosti, preto nemohla obstať, rovnako ako ani argument o porušení práva na spravodlivý proces.

13. S ostatnými námietkami žalovaného sa odvolací súd ako nepodstatnými pre rozhodnutie vo veci nezaoberal, nakoľko podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku sporovej strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

14. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok a dopĺňací rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, keď tento správne rozhodol i o náhrade trov konania, zohľadniac plný úspech žalobcu v spore a tomu zodpovedajúce právo žalobcu na plnú náhradu trov konania a na tomto závere nemení nič ani samotná skutočnosť, že o trovách konania rozhodol súd prvej inštancie postupom podľa § 225 ods. 1 a 2 CSP dopĺňacím rozsudkom. Preto neobstojí ani námietka žalovaného o zmatečnosti takéhoto rozhodnutia.

15. Žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. CSP) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania.

15.1 O nároku na náhradu trov rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

15.2 O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0 (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).